

Downloaded via the EU tax law app / web

Predbežné znenie

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 6. septembra 2018 (*)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sociálne zabezpečenie – Nariadenie (ES) č. 987/2009 – článok 5 a článok 19 ods. 2 – Pracovníci vyslaní do iného členského štátu, ako je členský štát, v ktorom zamestnávajú zvyčajne vykonáva svoju činnosť – Vydanie potvrdení A1 členským štátom pôvodu po tom, čo hostiteľský členský štát konštatoval, že pracovníci podliehajú jeho systému sociálneho poistenia – Stanovisko správnej komisie – Neoprávnené vydanie potvrdení A1 – Konštatovanie – Závazná povaha a retroaktívny účinok týchto potvrdení – Nariadenie (ES) č. 883/2004 – Príslušné právne predpisy – článok 12 ods. 1 – Pojem osoba „vyslaná, aby nahradila inú osobu““

Vo veci C-527/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko) zo 14. septembra 2016 a doručený Súdnemu dvoru 14. októbra 2016, ktorý súvisí s konaním:

Salzburger Gebietskrankenkasse,

Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz,

za účasti:

Alpenrind GmbH,

Martin Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft,

Martimpex Meat Kft,

Pensionsversicherungsanstalt,

Allgemeine Unfallversicherungsanstalt,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia C. G. Fernlund, J. C. Bonichot, S. Rodin a E. Regan (spravodajca),

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. septembra 2017,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Salzburger Gebietskrankenkasse, v zastúpení: P. Reichel, Rechtsanwalt,

- Alpenrind GmbH, v zastúpení: R. Haumer a W. Berger, Rechtsanwälte,
- Martimpex Meat Kft a Martin Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft, v zastúpení: U. Salburg a G. Simonfay, Rechtsanwälte,
- rakúska vláda, v zastúpení: G. Hesse, splnomocnený zástupca,
- belgická vláda, v zastúpení: L. Van den Broeck a M. Jacobs, splnomocnené zástupkyne,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vlášil, J. Pavliš a O. Šváb, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a D. Klebs, splnomocnení zástupcovia,
- Írsko, v zastúpení: L. Williams, G. Hodge, J. Murray a E. Creedon, ako aj A. Joyce a N. Donnelly, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: C. David, splnomocnená zástupkyňa,
- maarská vláda, v zastúpení: M. Fehér, splnomocnený zástupca,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci: M. Malczewska, advokat,
- Európska komisia, v zastúpení: B. R. Killmann a D. Martin, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 31. januára 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 12 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. EÚ L 166, 2004, s. 1; Mim. vyd. 05/005, s. 72), zmeneného nariadením Komisie (EÚ) č. 1244/2010 z 9. decembra 2010 (Ú. v. EÚ L 338, 2010, s. 35) (ďalej len „nariadenie č. 883/2004“), a výkladu článku 5 a článku 19 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia č. 883/2004 (Ú. v. EÚ L 284, 2009, s. 1), zmeneného nariadením č. 1244/2010 (Ú. v. EÚ L 338, 2010, s. 35) (ďalej len „nariadenie č. 987/2009“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Salzburger Gebietskrankenkasse (krajinská zdravotná poisťovňa spolkovej krajiny Salzburg, Rakúsko) (ďalej len „zdravotná poisťovňa v Salzburgu“) a Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz (spolkový minister práce, sociálnych vecí a ochrany spotrebiteľa, Rakúsko) (ďalej len „minister“) na jednej strane, a spoločnosťami Alpenrind GmbH, Martin Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft (ďalej len „Martin Meat“), Martimpex Meat Kft (ďalej len „Martimpex“), Pensionsversicherungsanstalt (Dôchodkový úrad, Rakúsko) a Allgemeine Unfallversicherungsanstalt (Všeobecná inštitúcia úrazového poistenia, Rakúsko), ktorý sa týka právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia uplatniteľných na pracovníkov vyslaných na výkon práce v Rakúsku v rámci dohody medzi spoločnosťou Alpenrind so sídlom v Rakúsku a spoločnosťou Martimpex so sídlom v Maarsku.

Právny rámec

Nariadenie ?. 883/2004

3 Odôvodnenia 1, 3, 5, 8, 15, 17 až 18a a 45 nariadenia ?. 883/2004 znejú takto:

„(1) pravidlá koordinácie vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia patria do rámca voľného pohybu osôb a mali by prispieť k zlepšeniu ich životnej úrovne a podmienok zamestnania;

...

(3) nariadenie Rady (EHS) 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a na ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci [Únie], bolo zmenené a doplnené a aktualizované viac krát, aby sa zohľadnil nielen vývoj na úrovni [Únie] vrátane rozsudkov Súdneho dvora, ale tiež aby sa zohľadnili zmeny právnych predpisov na vnútroštátnej úrovni. Tieto faktory zohrali svoju úlohu v záse, keď sa koordinované pravidlá [Únie] stávali zložitými a príliš rozsiahlymi. Nahradenie a súčasne modernizovanie a zjednodušovanie týchto pravidiel je preto dôležité, aby sa dosiahol cieľ voľného pohybu osôb;

...

(5) je potrebné v rámci takejto koordinácie zaručiť v rámci rovnosti [Únie] prístup pre dané osoby podľa rozličných vnútroštátnych právnych predpisov;

...

(8) všeobecná zásada rovnakého zaobchádzania je mimoriadne dôležitá pre pracovníkov, ktorí nemajú bydlisko v členskom štáte ich zamestnania, vrátane cezhraničných pracovníkov;

...

(15) je potrebné, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci [Únie], podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť.

...

(17) vzhľadom na to najefektívnejšie zaručenie rovnosti zaobchádzania so všetkými osobami pôsobiacimi na území členského štátu je vhodné ako všeobecné pravidlo určiť za uplatniteľné právne predpisy toho členského štátu, v ktorom daná osoba vykonáva svoju činnosť ako zamestnanec alebo ako samostatne zárobkovo činná osoba;

(18) v špecifických situáciách, v ktorých sú oprávnené iné kritériá uplatniteľnosti, je potrebné sa od tohto všeobecného pravidla odchýliť;

(18a) Zásada jednotných uplatniteľných právnych predpisov má veľký význam a mala by sa posilniť. ...

(45) pretože cieľ navrhovaného opatrenia, a to koordinované opatrenia na zaručenie toho, aby sa právo na voľný pohyb osôb mohlo úinne vykonávať, sa nemôže dostatočne dosiahnuť členskými štátmi, a vzhľadom na rozsah a úinky tohto opatrenia sa môže lepšie dosiahnuť na úrovni spoločenstva, spoločenstvo môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity, ako je

ustanovená v článku 5 zmluvy. ...“

4 V hlave II tohto nariadenia, nazvanej „Určenie príslušnosti právnych predpisov“, článok 11 nazvaný „Všeobecné pravidlá“ stanovuje:

„1. Osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určujú v súlade s touto hlavou.

...

3. S výhradou článkov 12 až 16:

a) osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu;

...“

5 Článok 12, nachádzajúci sa v tej istej hlave tohto nariadenia, nazvaný „Osobitné pravidlá“, vo svojom znení uplatníť sa na začiatku obdobia od 1. februára 2012 do 13. decembra 2013 (člen len „sporné obdobie“) v odseku 1 stanovoval:

„Osoba, ktorá vykonáva činnosť ako zamestnanec v členskom štáte v mene zamestnávateľa, ktorá zvyčajne tam vykonáva svoju činnosť a ktorá je svojim zamestnávateľom vyslaná do iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu v mene zamestnávateľa, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že očakávané trvanie takejto práce nepresahuje 24 mesiacov a ak daná osoba tam nie je vyslaná, aby nahradila inú osobu.“

6 Počas sporného obdobia bol článok 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 zmenený nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 465/2012 z 22. mája 2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 883/2004 a nariadenie č. 987/2009 (Ú. v. EÚ L 149, 2012, s. 4), pričom na koniec tohto odseku bolo doplnené slovo „vyslanú“.

7 Článok 71 s názvom „Zloženie a pracovné metódy správnej komisie“, ktorý sa nachádza v hlave IV s názvom „Správna komisia a poradný výbor“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Správna Komisia pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia (člen len „správna Komisia“) pôsobí pri Európskej komisii, je zložená zo zástupcov vlády každého členského štátu, ktorým pomáhajú, ak je to potrebné odborní poradcovia. Zástupca [Európskej komisie] sa zúčastňuje na zasadnutiach správnej komisie vo funkcii poradcu.“

8 Článok 72 tejto hlavy IV nazvaný „Úlohy správnej komisie“ znie takto:

„Správna komisia:

a) sa zaoberá všetkými správnymi otázkami a otázkami výkladu, ktoré vznikajú z ustanovení tohto nariadenia alebo [nariadenia č. 987/2009], alebo z ktorejkoľvek dohody alebo dojednania dohodnutých v ich rámci bez toho, aby boli dotknuté práva daných orgánov, inštitúcií a osôb obrátiť sa na súd v zmysle právnych predpisov členských štátov, tohto nariadenia alebo zmluvy;

...

c) posilňuje a rozvíja spoluprácu medzi členskými štátmi a ich inštitúciami v oblasti sociálneho zabezpečenia, aby sa *inter alia* zohľadnili konkrétne otázky týkajúce sa určitých kategórií osôb; umožňuje realizáciu opatrení pre cezhraničnú spoluprácu v oblasti koordinácie systémov

sociálneho zabezpečenia;

...“

9 Podľa článku 76 s názvom „Spolupráca“, ktorý sa nachádza v hlave V nariadenia ?. 883/2004 nazvanej „Rôzne ustanovenia“:

„1. Príslušné orgány členských štátov sa vzájomne informujú o všetkom, čo sa týka:

- a) opatrení uskutočnených na vykonávanie tohto nariadenia;
- b) zmien ich právnych predpisov, ktoré môžu ovplyvniť vykonávanie tohto nariadenia.

2. Na účely vykonávania tohto nariadenia si poskytnú orgány a inštitúcie členských štátov svoje služby a konajú tak, akoby vykonávali svoje vlastné právne predpisy. ...“

Nariadenie ?. 987/2009

10 Odôvodnenia 2, 6 a 12 nariadenia ?. 987/2009 stanovujú:

„(2) Užšia a efektívnejšia spolupráca medzi inštitúciami sociálneho zabezpečenia je hlavným faktorom, ktorý má poskytnúť osobám, na ktoré sa vzťahuje [nariadenie ?. 883/2004], možnosť uplatniť si svoje nároky v čo najkratších lehotách a za optimálnych podmienok.

...

(6) Posilnenie určitých postupov musí užívateľom [nariadenia ?. 883/2004] zabezpečiť väčšiu právnu istotu a transparentnosť. Napríklad stanovenie spoločných lehôt na splnenie určitých záväzkov alebo správnych úloh by malo prispieť k spresneniu a usporiadaniu vzťahov medzi poisťovcami a inštitúciami.

...

(12) Mnohé opatrenia a postupy ustanovené v tomto nariadení majú za cieľ zabezpečiť väčšiu transparentnosť kritérií, ktoré musia inštitúcie členských štátov uplatňovať podľa [nariadenia ?. 883/2004]. Takéto opatrenia a postupy vyplývajú z judikatúry [Súdneho dvora], rozhodnutí správnej komisie a viac ako tridsaťročných skúseností s uplatňovaním koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia v kontexte základných slobôd zakotvených v zmluve.“

11 V hlave I nariadenia ?. 987/2009 s názvom „Všeobecné ustanovenia“ kapitola I venovaná vymedzeniu pojmov v článku 1 ods. 2 písm. c) stanovuje, že pojem „dokument“ je „súbor údajov, ktorého oznámenie umožní použitie [nariadenia ?. 883/2004] a [nariadenia ?. 987/2009], na akomkoľvek nosiči s takou štruktúrou, ktorá umožňuje jeho elektronickú výmenu“.

12 V tejto hlave I kapitola II nazvaná „Ustanovenia o spolupráci a výmene údajov“ vo svojom článku 5 nazvanom „Právna relevantnosť dokumentov a podporných dokladov vystavených v inom členskom štáte“ stanovuje:

„1. Dokumenty vydané inštitúciou členského štátu, ktoré osvedčujú situáciu osoby na účely uplatnenia [nariadenia ?. 883/2004] a [nariadenia ?. 987/2009], ako aj podporné doklady, na základe ktorých boli dokumenty vydané, uznávajú inštitúcie iných členských štátov, pokiaľ ich členský štát, v ktorom boli vydané, nezrušil ani nevyhlásil za neplatné.

2. V prípade pochybností o platnosti dokumentu alebo pravdivosti skutočností, z ktorých vychádzajú tvrdenia, ktoré sú v ňom uvedené, inštitúcia členského štátu, ktorej sa dokument

predložil, požiada inštitúciu, ktorá dokument vydala, o poskytnutie potrebných objasnení a v prípade potreby o zrušenie tohto dokumentu. Vydávajúca inštitúcia prehodnotí dôvody na vydanie dokumentu a prípadne ho zruší.

3. V prípade pochybností týkajúcich sa informácií poskytnutých dotknutou osobou, platnosti dokumentu alebo podporných dokladov, alebo pravdivosti skutočností, z ktorých vychádzajú tvrdenia, ktoré sú v nich uvedené, inštitúcia miesta pobytu alebo bydliska vykoná v zmysle odseku 2 na žiadosť príslušnej inštitúcie v rámci svojich možností potrebné overenie týchto informácií alebo tohto dokumentu.

4. Ak dotknuté inštitúcie nedospejú k dohode, môžu príslušné úrady predložiť záležitosť správnej komisii, a to najskôr jeden mesiac od dátumu, keď inštitúcia, ktorá dostala dokument, predložila svoju žiadosť. Správna komisia sa pokúsi o zosúladenie stanovísk do šiestich mesiacov od dátumu, keď jej bola záležitosť predložená.“

13 Podľa článku 6 tejto kapitoly II s názvom „Dočasné uplatňovanie právnych predpisov a predbežné priznanie dávok“:

„1. Pokiaľ nie je v [nariadení č. 987/2009] ustanovené inak, ak existuje rozdiel medzi stanoviskami inštitúcií alebo úradov dvoch alebo viacerých členských štátov o určení uplatniteľných právnych predpisov, na dotknutú osobu sa dočasne vzťahujú právne predpisy jedného z týchto členských štátov, pričom poradie priorít sa určí takto:

a) právne predpisy členského štátu, v ktorom osoba v súčasnosti vykonáva zamestnanie alebo samostatnú zárobkovú činnosť, ak zamestnanie alebo samostatnú zárobkovú činnosť vykonáva osoba len v jednom členskom štáte;

...

3. Ak dotknuté inštitúcie alebo úrady nedospejú k dohode, môžu príslušné úrady predložiť záležitosť správnej komisii najskôr jeden mesiac od dátumu, keď vznikli rozdiely v stanoviskách v zmysle odsekov 1 alebo 2. Správna komisia sa pokúsi o zosúladenie stanovísk do šiestich mesiacov od dátumu, keď jej bola záležitosť predložená.

...“

14 V hlave II nariadenia č. 987/2009 s názvom „Určenie uplatniteľných právnych predpisov“ článok 15 nazvaný „Postupy uplatňovania článku 11 ods. 3 písm. b) a d), článku 11 ods. 4 a článku 12 [nariadenia č. 883/2004] (o poskytovaní informácií dotknutým inštitúciám)“ vo svojom odseku 1 v znení uplatniteľnom na začiatku sporného obdobia stanovoval:

„Ak sa v článku 16 [nariadenia č. 987/2009] neustanovuje inak, v prípade, že osoba vykonáva činnosť v inom členskom štáte, ako je príslušný členský štát podľa hlavy II [nariadenia č. 883/2004], zamestnávateľ alebo dotknutá osoba, pokiaľ ide o osobu, ktorá nevykonáva činnosť ako zamestnanec, podľa možnosti vopred informujú o tejto skutočnosti príslušnú inštitúciu členského štátu, ktorého právne predpisy sa uplatňujú. Táto inštitúcia bezodkladne sprostredkuje informácie o právnych predpisoch uplatniteľných na dotknutú osobu v súlade s článkom 11 ods. 3 písm. b) alebo článkom 12 [nariadenia č. 883/2004] dotknutej osobe a inštitúcii, ktorú určil príslušný orgán členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.“

15 Počas sporného obdobia sa druhá veta článku 15 ods. 1 nariadenia č. 987/2009 zmenila nariadením č. 465/2012. Zmenené znenie tohto ustanovenia znie takto:

„... Táto inštitúcia vydá dotknutej osobe osvedčenie uvedené v článku 19 ods. 2 [nariadenia č. 987/2009].“

987/2009] a bezodkladne sprostredkuje inštitúcii, ktorú určil príslušný orgán Slovenského štátu, v ktorom sa innosť vykonáva, informácie o právnych predpisoch uplatniteľných na túto osobu podľa článku 11 ods. 3 písm. b) alebo článku 12 [nariadenia č. 883/2004].“

16 V tej istej hlave článok 19 s názvom „Poskytovanie informácií dotknutým osobám a zamestnávateľom“ znie takto:

„1. Príslušná inštitúcia Slovenského štátu, ktorého právne predpisy sú uplatniteľné podľa hlavy II [nariadenia č. 883/2004], oznamuje dotknutej osobe a v prípade potreby jej zamestnávateľovi alebo zamestnávateľom povinnosti ustanovené týmito právnymi predpismi. Poskytuje im pomoc potrebnú na splnenie formalít, ktoré tieto právne predpisy požadujú.

2. Príslušná inštitúcia Slovenského štátu, ktorého právne predpisy sú uplatniteľné podľa hlavy II [nariadenia č. 883/2004], na požiadanie dotknutej osoby alebo zamestnávateľa poskytne osvedčenie, že tieto právne predpisy sú uplatniteľné, prípadne uvedie, dokedy a za akých podmienok sú uplatniteľné.“

17 Podľa článku 20 hlavy II tohto nariadenia s názvom „Spolupráca medzi inštitúciami“:

„1. Dotknuté inštitúcie sprostredkujú príslušnej inštitúcii Slovenského štátu, ktorého právne predpisy sú na osobu uplatniteľné podľa hlavy II [nariadenia č. 883/2004], nevyhnutné informácie potrebné na určenie dátumu, ku ktorému sa tieto právne predpisy stávajú uplatniteľnými, ako aj príspevkov, ktoré táto osoba a jej zamestnávateľ alebo zamestnávateľia sú povinní platiť podľa týchto právnych predpisov.

2. Príslušná inštitúcia Slovenského štátu, ktorého právne predpisy boli určené ako uplatniteľné na osobu podľa hlavy II [nariadenia č. 883/2004], sprostredkuje informáciu o dátume, ku ktorému sa uplatňovanie právnych predpisov stáva účinným, inštitúcii určenej príslušným úradom Slovenského štátu, ktorého právne predpisy sa na túto osobu naposledy vzťahovali.“

18 V hlave V s názvom „Rôzne prechodné a záverečné ustanovenia“ článok 89 s názvom „Informácie“ vo svojom odseku 3 stanovuje:

„Príslušné úrady zabezpečia, aby ich inštitúcie poznali a uplatňovali všetky právne a iné ustanovenia [Únie] vrátane rozhodnutí správnej komisie v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje [nariadenie č. 883/2004] a [nariadenie č. 987/2009], a za podmienok v nich ustanovených.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

19 Alpenrind GmbH je spoločnosťou pôsobiacou v odvetví predaja dobytku a mäsa. Od roku 1997 prevádzkuje v Salzburgu prenajatý bitúnok.

20 V priebehu roku 2007 Alpenrind, pôvodne S GmbH, uzatvorila so spoločnosťou Martin?Meat so sídlom v Maarsku zmluvu, podľa ktorej sa táto spoločnosť zaviazala vykonať práce porciovania mäsa a balenia v rozsahu 25 polovičiek hovädzích trupov týždenne. Tieto práce vykonávali v priestoroch spoločnosti Alpenrind zamestnanci vyslaní do Rakúska. Dňa 31. januára 2012 Martin?Meat skončila innosť v odvetví porciovania mäsa a vykonávala zabíjanie zvierat pre spoločnosť Alpenrind.

21 Dňa 24. januára 2012 Alpenrind uzavrela so spoločnosťou Martimpex tiež so sídlom v Maďarsku zmluvu, v ktorej sa Martimpex zaviazala uskutočniť pre Alpenrind práce porciovania 55 000 ton polovičiek hovädzích trupov v období od 1. februára 2012 do 31. januára 2014. Tieto práce vykonávali v priestoroch spoločnosti Alpenrind zamestnanci vyslaní do Rakúska. Časť mäsa prevzala spoločnosť Martimpex, a následne ich jej zamestnanci naporciovali a zabalili.

22 Od 1. februára 2014 sa Alpenrind opäť dohodla s MartinMeat, aby pre ňu vykonala uvedené práce týkajúce sa porciovania mäsa vo vyššie uvedených priestoroch.

23 Pre viac ako 250 pracovníkov, ktorých v spornom období zamestnávala Martimpex, príslušná maďarská sociálna poisťovňa vydala – čiastočne retroaktívne a čiastočne v prípadoch, v ktorých rakúska sociálna poisťovňa už vydala rozhodnutie, že na dotknutého zamestnanca sa vzťahuje povinné poistenie podľa rakúskych právnych predpisov, – potvrdenia o uplatnení maďarských právnych predpisov o sociálnom zabezpečení podľa článkov 11 až 16 nariadenia EÚ 883/2004 a článku 19 nariadenia EÚ 987/2009. V každom z týchto osvedčení sa uvádza Alpenrind ako zamestnávateľ v mieste, kde sa vykonávala zárobková činnosť.

24 Zdravotná poisťovňa v Salzburgu stanovila, že na vyššie uvedených zamestnancov sa vzťahuje povinné poistenie počas sporného obdobia podľa článku 4 ods. 1 a 2 Allgemeine Sozialversicherungsgesetz (zákon o sociálnom poistení) a článku 1 ods. 1 písm. a) Arbeitslosenversicherungsgesetz (zákon o poistení v nezamestnanosti), a to na základe závislej zárobkovej činnosti, ktorú vykonávali pre spoločný podnik Alpenrind, MartinMeat a Martimpex.

25 Rozsudkom napadnutým pred vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, Verwaltungsgericht (správny súd, Rakúsko) zrušil rozhodnutie zdravotnej poisťovne v Salzburgu z dôvodu neexistencie právomoci rakúskej sociálnej poisťovne. Verwaltungsgericht (správny súd) odôvodnil svoje rozhodnutie okrem iného tým, že príslušná maďarská inštitúcia sociálneho zabezpečenia vydala pre každú z osôb podliehajúcich rakúskemu povinnému poisteniu potvrdenie A1, podľa ktorého bola daná osoba od určitého dátumu zamestnancom spoločnosti Martimpex povinne poisteným v Maďarsku, a naopakávaný čas uvedený v každom z týchto potvrdení, ktorý zahŕňa sporné obdobie, bola táto osoba vyslaná do Rakúska do spoločnosti Alpenrind.

26 V odvolaní podanom proti tomuto rozsudku na vnútroštátny súd, zdravotná poisťovňa v Salzburgu a minister odmietajú myšlienku, že potvrdenia A1 mali absolútne záväzný účinok. Tento záväzný účinok podľa nich spočíva v rešpektovaní zásady lojálnej spolupráce medzi členskými štátmi zakotvenej v článku 4 ods. 3 ZEÚ. Maďarská sociálna poisťovňa podľa nich túto zásadu porušila.

27 Podľa vnútroštátneho súdu Maďarsko poukázalo na to, že riešením tejto patovej situácie, v ktorej sa nachádza aj Maďarsko, by mohlo byť iba súdne rozhodnutie a že zrušenie potvrdenia A1 je v rozpore s maďarským právom. Zdravotná poisťovňa v Salzburgu sa domnieva, že nemá aktívnu legitimáciu v Maďarsku. Zastáva názor, že jediným spôsobom, ako možno dosiahnuť rozhodnutie vo veci samej, je určiť podliehanie rakúskemu povinnému poisteniu napriek predloženiu potvrdení A1 príslušnej inštitúcii v Maďarsku.

28 Vnútroštátny súd uvádza, že minister predložil dokumenty, z ktorých vyplýva, že správna komisia 20. a 21. júna 2016 dospela k záveru, že Maďarsko sa neoprávnene vyhlásilo za príslušné v prípade dotknutých zamestnancov a že z tohto dôvodu mali byť potvrdenia A1 zrušené.

- 29 Vnútroštátny súd sa domnieva, že tento pred ním prebiehajúci spor vyvoláva otázky výkladu práva Únie.
- 30 Konkrétne, tento súd po prvé uvádza, že podľa znenia článku 5 nariadenia č. 987/2009 len inštitúcie sociálneho zabezpečenia členských štátov sú viazané dokumentmi, ktoré osvedčujú situáciu osoby na účely uplatnenia nariadení č. 883/2004 a 987/2009, ako aj podpornými dokladmi, na základe ktorých boli dokumenty vydané. Preto má uvedený súd pochybnosti, pokiaľ ide o otázku, či tento záväzný účinok platí aj pre vnútroštátne súdy.
- 31 Po druhé, vnútroštátny sa v prvom rade pýta na prípadný vplyv priebehu konania pred správnu komisiou na záväzný účinok potvrdení A1. Konkrétne sa tento súd snaží zistiť, či po konaní pred správnu komisiou, ktoré nevedlo ani k dohode, ani k zrušeniu potvrdení A1, záväzný účinok týchto potvrdení zanikne a či možno začať konanie o určenie povinného poistenia.
- 32 V druhom rade vnútroštátny súd uvádza, že v prejednávanej veci boli niektoré potvrdenia A1 vydané retroaktívne a čiastočne až po tom, keď rakúska inštitúcia už určila uplatnenie povinného poistenia. Uvedený súd si však kladie otázku, či vydanie takých dokumentov vyvoláva retroaktívny záväzný účinok aj vtedy, ak bolo uplatnenie povinného poistenia už formálne určené v hostiteľskom členskom štáte. Podľa uvedeného súdu sa totiž možno domnievať, že akty vydané rakúskymi inštitúciami stanovujúce povinnosť poistenia sú tiež „dokumentmi“ v zmysle článku 5 ods. 1 nariadenia č. 987/2009, takže majú záväzný účinok na základe tohto ustanovenia.
- 33 Po tretie, v prípade, že za určitých okolností majú potvrdenia A1 len obmedzený záväzný účinok, vnútroštátny súd sa pýta, či sa má podmienka uvedená v článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004, podľa ktorej vyslaná osoba naďalej podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom má sídlo jej zamestnávateľa, za predpokladu, že tam nie je vyslaná, aby nahradila inú osobu, vykladať v tom zmysle, že pracovník nemôže byť okamžite nahradený novým vyslaným pracovníkom, a to bez ohľadu na podnik alebo členský štát, z ktorého tento nový vyslaný pracovník pochádzal. Tento striktný výklad by síce mohol zabezpečiť, aby sa predišlo zneužívaniu, ale zo znenia článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 nevyhnutne nevyplýva.
- 34 Za týchto podmienok Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
1. Vzťahuje sa záväzný účinok dokumentov stanovených v článku 19 ods. 2 [nariadenia č. 987/2009], zakotvený v článku 5 tohto nariadenia, aj na konanie pred súdom v zmysle článku 267 ZFEÚ?
 2. V prípade, že sa odpovie kladne na prvú otázku:
 - a) platí uvedený záväzný účinok aj vtedy, ak sa predtým uskutočnilo konanie pred [správnu komisiou], ktoré nevedlo k dohode ani k zrušeniu sporných dokumentov?
 - b) platí uvedený záväzný účinok aj vtedy, ak je dokument A1 vyhotovený až po tom, ako hostiteľský členský štát oficiálne konštatuje povinné poistenie podľa svojich právnych predpisov? Platí v takýchto prípadoch záväzný účinok aj retroaktívne?
 3. V prípade, že za určitých podmienok ide o obmedzený záväzný účinok dokumentov v zmysle článku 19 ods. 2 nariadenia č. 987/2009:

je v rozpore so zákazom nahradenia obsiahnutým v ?lánku 12 ods. 1 nariadenia ?. 883/2004, ak k nahradeniu nedôjde formou vyslania tým istým zamestnávateľom, ale iným zamestnávateľom? Záleží v tejto súvislosti na tom, či:

- a) má tento zamestnávateľ sídlo v tom istom ?lenskom štáte ako prvý zamestnávateľ, alebo
- b) je medzi prvým a druhým vysielajúcim zamestnávateľom osobné a/alebo organizačné prepojenie?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

35 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má ?lánok 5 ods. 1 nariadenia ?. 987/2009 v spojení s ?lánkom 19 ods. 2 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že potvrdenie A1 vydané príslušnou inštitúciou ?lenského štátu na základe ?lánku 12 ods. 1 nariadenia ?. 883/2004 zaväzuje nielen inštitúcie ?lenského štátu, v ktorom sa ?innosť vykonáva, ale aj súdy tohto ?lenského štátu.

36 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ?lánku 19 ods. 2 nariadenia ?. 987/2009 príslušná inštitúcia ?lenského štátu, ktorého právne predpisy sú uplatniteľné podľa ustanovenia hlavy II nariadenia ?. 883/2004, a teda vrátane ?lánku 12 ods. 1, na požiadanie dotknutej osoby alebo zamestnávateľa poskytne potvrdenie, že tieto právne predpisy sú uplatniteľné, prípadne uvedie dokedy a za akých podmienok.

37 ?lánok 5 ods. 1 nariadenia ?. 987/2009 stanovuje, že dokumenty vydané inštitúciou ?lenského štátu, ktoré osvedčujú situáciu osoby na účely uplatnenia nariadení ?. 883/2004 a 987/2009, ako aj podporné doklady, na základe ktorých boli dokumenty vydané, uznávajú inštitúcie iných ?lenských štátov, pokiaľ ich ?lenský štát, v ktorom boli vydané, nezrušil ani nevyhlásil za neplatné.

38 Je nesporné, že tak, ako to poznamenal aj vnútroštátny súd, toto ustanovenie uvádza, že dokumenty, ktoré sú tam uvedené, sú záväzné pre „inštitúcie“ v iných ?lenských štátoch, než je ?lenský štát, v ktorom boli vyhotovené, bez toho, aby výslovne odkazoval na súdy týchto iných ?lenských štátov.

39 Toto ustanovenie však tiež stanovuje, že tieto dokumenty sú záväzné, „pokiaľ ich ?lenský štát, v ktorom boli vydané, nezrušil ani nevyhlásil za neplatné“, čo naznačuje, že v zásade iba orgány a súdy vydávajúceho ?lenského štátu môžu v prípade potreby zrušiť potvrdenia A1 alebo ich vyhlásiť za neplatné.

40 Tento výklad má oporu tak vo vývoji ?lánku 5 ods. 1 nariadenia ?. 987/2009, ako aj v kontexte, do ktorého spadá toto ustanovenie.

41 Konkrétne, pokiaľ ide o potvrdenie E 101, ktoré predchádzalo potvrdeniu A1, Súdny dvor už rozhodol, že toto potvrdenie vydané príslušnou inštitúciou ?lenského štátu podľa ?lánku 12a bodu 1a nariadenia Rady (EHS) ?. 574/72 z 21. marca 1972, ktorým sa stanovuje postup pri vykonávaní nariadenia ?. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 74, 1972, s. 1; Mim. vyd. 05/001, s. 83), zaväzuje tak inštitúcie, ako aj súdne orgány ?lenského štátu, v ktorom sa ?innosť vykonáva (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. januára 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, body 30 až 32, a z 27. apríla 2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, bod 51).

42 Odôvodnenie 12 nariadenia ?. 987/2009 pritom okrem iného stanovuje, že opatrenia a postupy stanovené v tomto nariadení „vyplývajú z judikatúry [Súdneho dvora], rozhodnutí správnej komisie a viac ako tridsaťročných skúseností s uplatňovaním koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia v kontexte základných slobôd zakotvených v zmluve“.

43 Okrem toho Súdny dvor už uviedol, že nariadenie ?. 987/2009 kodifikovalo judikatúru Súdneho dvora tým, že zakotvilo záväznosť potvrdenia E 101 a výlučnú právomoc inštitúcie, ktorá ho vydá, posúdiť platnosť uvedeného potvrdenia a výslovne prevzalo postup na riešenie nezhôd týkajúcich sa tak správnosti dokumentov vydaných príslušnou inštitúciou členského štátu, ako aj určenia právnych predpisov uplatniteľných na dotknutého pracovníka (rozsudok z 27. apríla 2017, A?Rosa Flussschiff, C?620/15, EU:C:2017:309, bod 59, ako aj uznesenie z 24. októbra 2017, Belu Dienstleistung a Nikless, C?474/16, neuvverejnené, EU:C:2017:812, bod 19).

44 Z toho vyplýva, že keby sa pri prijatí nariadenia ?. 987/2009 normotvorca Únie chcel odchyliť od skoršej judikatúry v tejto súvislosti, aby súdy členského štátu, v ktorom sa ?innosť vykonáva, neboli viazané potvrdením A1 vydaným v inom členskom štáte, mohol to výslovne ustanoviť.

45 Okrem toho, ako to uviedol aj generálny advokát v bode 35 svojich návrhov, úvahy, ktoré sú základom judikatúry Súdneho dvora o záväznom úroku potvrdenia E 101, sú v plnom rozsahu platné v rámci nariadení ?. 883/2004 a 987/2009. Konkrétne, hoci je zásada právnej istoty uvedená okrem iného v odôvodnení 6 nariadenia ?. 987/2009, zásada poistenia pracovníkov v rámci iba jediného režimu sociálneho zabezpečenia je uvedená v odôvodnení 15, ako aj v ?lánku 11 ods. 1 nariadenia ?. 883/2004, zatiaľ čo význam zásady lojálnej spolupráce vyplýva z ?lánku 76 nariadenia ?. 883/2004, ako aj z odôvodnenia 2 a ?lánku 20 nariadenia ?. 987/2009.

46 Keby sa pripustilo, že okrem prípadov podvodu a zneužívania práva by príslušná vnútroštátna inštitúcia mohla prostredníctvom podania návrhu na súd členského štátu prijímajúceho dotknutého pracovníka, do ktorého právomocí ona patrí, spôsobiť, že potvrdenie A1 bude vyhlásené za neplatné, systém založený na lojálnej spolupráci medzi príslušnými inštitúciami členských štátov by mohol byť spochybnený (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o potvrdenia E 101, rozsudky z 26. januára 2006, Herbosch Kiere, C?2/05, EU:C:2006:69, bod 30; z 27. apríla 2017, A?Rosa Flussschiff, C?620/15, EU:C:2017:309, bod 47; a zo 6. februára 2018, Altun a i., C?359/16, EU:C:2018:63, body 54, 55, 60 a 61).

47 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že ?lánok 5 ods. 1 nariadenia ?. 987/2009 v spojení s ?lánkom 19 ods. 2 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že potvrdenie A1 vydané príslušnou inštitúciou členského štátu na základe ?lánku 12 ods. 1 nariadenia ?. 883/2004 zaväzuje nielen inštitúcie členského štátu, v ktorom sa ?innosť vykonáva, ale aj súdy tohto členského štátu.

O druhej otázke

O prvej ?asti druhej otázky

48 Prvou ?asťou svojej druhej otázky sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má ?lánok 5 ods. 1 nariadenia ?. 987/2009 v spojení s ?lánkom 19 ods. 2 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že potvrdenie A1, vydané príslušnou inštitúciou členského štátu podľa ?lánku 12 ods. 1 nariadenia ?. 883/2004, je záväzné pre inštitúcie sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom sa ?innosť vykonáva, ako aj pre súdy tohto členského štátu, pokiaľ toto potvrdenie nie je zrušené alebo vyhlásené za neplatné členským štátom, v ktorom bolo vydané, aj keď sa príslušné orgány tohto posledného uvedeného členského štátu a členského štátu, v ktorom sa ?innosť

vykonáva, obrátili na správnu komisiu, ktorá rozhodla, že toto potvrdenie bolo vydané neoprávnene a má sa zrušiť.

– *O prípustnosti*

49 Maľarská vláda v prvom rade tvrdí, že prvá časť druhej prejudiciálnej otázky je hypotetická, keďže v prejednávanej veci správna komisia našla riešenie, ktoré prijala tak Rakúska republika, ako aj Maľarsko, a maľarské orgány uviedli, že sú v dôsledku toho pripravené zrušiť dotknuté potvrdenia A1.

50 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor viackrát rozhodol, že prináleží len vnútroštátnemu súdu, ktorému bol spor predložený a ktorý musí prevziať zodpovednosť za prijaté súdne rozhodnutie, aby s ohľadom na konkrétne okolnosti veci posúdil tak nevyhnutnosť prejudiciálneho rozhodnutia pre vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré predkladá Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa predložené otázky týkajú výkladu alebo platnosti právneho predpisu Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok zo 7. februára 2018, American Express, C-304/16, EU:C:2018:66, bod 31 a citovaná judikatúra).

51 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa práva Únie platí domnienka relevantnosti. Súdny dvor teda môže odmietnuť návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad alebo posúdenie zákonnosti predpisu Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok zo 7. februára 2018, American Express, C-304/16, EU:C:2018:66, bod 32, a citovaná judikatúra).

52 V prejednávanej veci nepochybne vyplýva zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, že správna komisia vydala stanovisko z 9. mája 2016, podľa ktorého sa článok 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 má vykladať v tom zmysle, že potvrdenia A1 dotknuté vo veci samej nikdy nemali byť vydané a mali by sa zrušiť, pričom toto stanovisko následne táto komisia schválila na svojom 347. zasadnutí 20. až 21. júna 2016.

53 Je však nesporné, že príslušná inštitúcia v Maľarsku tieto potvrdenia nezrušila ani ich maľarské súdy nevyhlásili za neplatné.

54 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru rovnako vyplýva, že Rakúska republika a Maľarsko nedospeli k dohode, pokiaľ ide o podrobnosti prípadného zrušenia týchto potvrdení alebo prinajmenšom niektorých z nich. Okrem toho zrejme z tohto spisu vyplýva, že uplatňovanie uvedeného stanoviska bolo pozastavené vzhľadom na začatie tohto prejudiciálneho konania, v rámci ktorého maľarská vláda okrem iného tvrdí, že príslušná maľarská inštitúcia oprávnene vydala potvrdenia A1 dotknuté vo veci samej na základe článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004.

55 Z toho vyplýva, že skutkové okolnosti týkajúce sa sporu vo veci samej, ako vyplývajú z informácií poskytnutých Súdnemu dvoru, zodpovedajú skutkovým predpokladom prvej či druhej položenej otázky. Za týchto okolností skutočnosť, podľa ktorej Maľarsko aspoň v zásade súhlasilo so záverom, ku ktorému dospela správna komisia, nijako neznižuje relevantnosť tejto otázky pre rozhodnutie sporu vo veci samej.

56 Okrem toho skutočnosť, že správna komisia dospela k záveru, že potvrdenia A1 dotknuté vo veci samej by sa mali zrušiť, sama osebe nemôže odôvodniť neprípustnosť tejto prejudiciálnej otázky, ktorá sa týka práve toho, či tento záver môže mať vplyv na záväzný charakter týchto potvrdení vo vzťahu k orgánom a súdom členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

57 Za týchto okolností sa nemožno domnievať, že prvá časť druhej prejudiciálnej otázky je hypotetická do takej miery, že by to mohlo vyvrátiť domnienku relevantnosti, na ktorú sa odkazuje v bode 51 tohto rozsudku.

– *O veci samej*

58 Treba pripomenúť, že článok 72 nariadenia č. 883/2004, v ktorom sú vymenované úlohy správnej komisie, okrem iného stanovuje, že uvedená komisia sa zaoberá všetkými správnymi otázkami a otázkami výkladu, ktoré vyplývajú z ustanovení tohto nariadenia alebo ustanovení nariadenia č. 987/2009, alebo z ktorejkoľvek dohody, alebo dojednania dohodnutých v ich rámci bez toho, aby boli dotknuté práva daných orgánov, inštitúcií a osôb obrátiť sa na súd v zmysle právnych predpisov členských štátov, nariadenia č. 883/2004 alebo zmluvy.

59 Podľa tohto článku 72 správna komisia tiež posiluje a rozvíja spoluprácu medzi členskými štátmi a ich inštitúciami v oblasti sociálneho zabezpečenia, aby sa zohľadnili konkrétne otázky týkajúce sa určitých kategórií osôb, a umožňuje realizáciu opatrení v rámci cezhraničnej spolupráce v oblasti koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia.

60 Pokiaľ ide konkrétnejšie o situáciu, akou je situácia vo veci samej, v ktorej došlo k sporu medzi príslušnou inštitúciou jedného členského štátu a iného členského štátu týkajúceho sa dokumentov alebo podporných dokladov podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 987/2009, ustanovenia odsekov 2 až 4 tohto článku stanovujú postup na účely vyriešenia tohto sporu. Najmä odseky 2 a 3 uvedeného článku stanovujú kroky, ktoré majú dotknuté inštitúcie dodržať v prípade pochybností o platnosti takýchto dokumentov a podporných dokladov alebo pravdivosti skutočností, z ktorých vychádzajú tvrdenia, ktoré sú v nich uvedené. V odseku 4 toho istého článku sa zase stanovuje, že ak dotknuté inštitúcie nedospejú k dohode, môžu príslušné úrady predložiť záležitosť správnej komisii, ktorá „sa pokúsi o zosúladenie stanovísk“ do šiestich mesiacov od predloženia záležitosti.

61 Ako už Súdny dvor rozhodol, pokiaľ ide o nariadenie č. 1408/71, ak správna komisia nedokáže nájsť kompromis vzhľadom na stanoviská príslušných inštitúcií týkajúce sa uplatniteľných právnych predpisov, prinajmenšom členský štát, na ktorého území dotknutý pracovník vykonáva prácu, a to bez toho, že by tým boli dotknuté prípadné súdne opravné prostriedky existujúce v členskom štáte, v ktorom je inštitúcia vydávajúca potvrdenie, môže začať konanie o nesplnenie povinnosti v súlade s článkom 259 ZFEÚ na to, aby umožnil Súdnemu dvoru preskúmať na základe podania takejto žaloby otázku právnych predpisov uplatniteľných na uvedeného pracovníka, a teda správnosti údajov uvedených v potvrdení E 101 (rozsudok z 27. apríla 2017, A Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, bod 46).

62 Treba preto konštatovať, že úloha správnej komisie sa v rámci konania podľa článku 5 ods. 2 až 4 nariadenia č. 987/2009 obmedzuje na zosúladenie stanovísk príslušných orgánov členských štátov, ktoré sa na ňu obrátili.

63 Toto konštatovanie nespochybňuje článok 89 ods. 3 nariadenia č. 987/2009, ktorý stanovuje, že príslušné orgány zabezpečia, aby ich inštitúcie poznali a uplatňovali všetky právne alebo iné ustanovenia Únie vrátane rozhodnutí správnej komisie v oblastiach, na ktoré sa vzťahujú nariadenia č. 883/2004 a 987/2009, a za podmienok v nich ustanovených, keďže toto ustanovenie nemá za cieľ zmeniť úlohu správnej komisie v rámci postupu, na ktorý sa odkazuje v predchádzajúcom bode, a teda hodnoty, ktoré majú závery, ku ktorým táto komisia dospeje v rámci tohto konania.

64 V dôsledku toho treba na prvú časť druhej otázky odpovedať tak, že článok 5 ods. 1

nariadenia ?. 987/2009 v spojení s ?lánkom 19 ods. 2 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že potvrdenie A1, vydané príslušnou inštitúciou ?lenského štátu podľa ?lánku 12 ods. 1 nariadenia ?. 883/2004, zaväzuje jednak inštitúcie sociálneho zabezpečenia ?lenského štátu, v ktorom sa ?innosť vykonáva, ako aj súdy tohto ?lenského štátu, pokiaľ toto potvrdenie nie je zrušené alebo vyhlásené za neplatné ?lenským štátom, v ktorom bolo vydané, aj keď sa príslušné orgány tohto posledného uvedeného ?lenského štátu a ?lenského štátu, v ktorom sa ?innosť vykonáva, obrátili na správnu komisiu, ktorá rozhodla, že toto potvrdenie bolo vydané neoprávnene a má sa zrušiť.

O druhej ?asti druhej otázky

65 Druhou ?asťou svojej druhej otázky sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má ?lánok 5 ods. 1 nariadenia ?. 987/2009 v spojení s ?lánkom 19 ods. 2 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že potvrdenie A1, vydané príslušnou inštitúciou ?lenského štátu podľa ?lánku 12 ods. 1 nariadenia ?. 883/2004, zaväzuje jednak inštitúcie sociálneho zabezpečenia ?lenského štátu, v ktorom sa ?innosť vykonáva, ako aj súdy tohto ?lenského štátu, prípadne aj retroaktívne, a to aj vtedy, ak toto potvrdenie bolo vyhotovené až po tom, ako tento ?lenský štát určil, že na dotknutého zamestnanca sa vzťahuje povinné poistenie podľa jeho právnych predpisov.

– O prípustnosti

66 Maľarská vláda tvrdí, že táto otázka je hypotetická, keďže žiadne potvrdenie A1 nebolo vydané retroaktívne, teda po tom, čo rakúske orgány určili, že na dotknutých pracovníkov sa vzťahuje povinné poistenie podľa rakúskych právnych predpisov.

67 Podľa údajov uvedených v rozhodnutí vnútroštátneho súdu niektoré potvrdenia A1 dotknuté vo veci samej boli vydané retroaktívne. Z tohto rozhodnutia tiež vyplýva, že rakúska inštitúcia určila, že na niektorých dotknutých pracovníkov sa vzťahuje povinné poistenie podľa rakúskych právnych predpisov predtým, ako príslušná maľarská inštitúcia vydala potvrdenia A1 pre týchto pracovníkov.

68 Podľa ustálenej judikatúry pritom prináleží vnútroštátnemu súdu, aby zistil skutkový stav veci a posúdil relevanciu otázok, ktoré chce položiť (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. októbra 2016, Hoogstad, C-269/15, EU:C:2016:802, bod 19, a z 27. apríla 2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, bod 35).

69 Z toho vyplýva, že druhá ?asť druhej otázky sa má považovať za prípustnú, pretože podľa informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom odpoveď Súdneho dvora môže byť pre tento súd užitočná pri určení záväzného charakteru prinajmenšom ?asti dotknutých potvrdení A1.

– O veci samej

70 Na úvod treba pripomenúť, že potvrdenie E 101 vydané podľa ?lánku 11a nariadenia ?. 574/72 môže mať retroaktívny účinok. Konkrétne, aj keď je žiaduce, aby sa také potvrdenie vydalo pred začiatkom dotknutého obdobia, možno ho rovnako vydať aj počas tohto obdobia, dokonca aj po jeho uplynutí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. marca 2000, Banks a i., C-178/97, EU:C:2000:169, body 52 až 57).

71 V právnych predpisoch Únie, ako vyplývajú z nariadení ?. 883/2004 a 987/2009, pritom nič nebráni tomu, aby to tak bolo aj v prípade potvrdení A1.

72 Konkrétne, je nepochybné, že ?lánok 15 ods. 1 nariadenia ?. 987/2009 stanovoval vo svojom znení uplatniteľnom na začiatku sporného obdobia, že „v prípade, že osoba vykonáva

innosť v inom členskom štáte, ako je príslušný členský štát podľa hlavy II [nariadenia č. 883/2004], zamestnávateľ alebo dotknutá osoba, pokiaľ ide o osobu, ktorá nevykonáva innosť ako zamestnanec, podľa možnosti vopred informujú o tejto skutočnosti príslušnú inštitúciu členského štátu, ktorého právne predpisy sa uplatňujú, a že „táto inštitúcia bezodkladne sprostredkuje informácie o právnych predpisoch uplatniteľných na dotknutú osobu... dotknutej osobe a inštitúcii, ktorú určil príslušný orgán členského štátu, v ktorom sa innosť vykonáva“. Počas obdobia dotknutej innosťi alebo aj po jej skončení je však vydanie potvrdenia A1 aj naďalej možné.

73 Treba preto ďalej preskúmať, či sa potvrdenie A1 môže uplatňovať retroaktívne, a to aj napriek tomu, že v čase vydania tohto potvrdenia už existovalo rozhodnutie príslušnej inštitúcie členského štátu, v ktorom sa innosť vykonáva, podľa ktorého dotknutý pracovník podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

74 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako vyplýva z odpovede na prvú otázku, ktorá bola uvedená v bodoch 36 až 47 tohto rozsudku, potvrdenie A1 vydané príslušnou inštitúciou členského štátu podľa článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 – pokiaľ nie je zrušené alebo vyhlásené za neplatné – zaväzuje podobne ako jeho predchodca, potvrdenie E 101, jednak inštitúcie sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom sa vykonáva innosť, ako aj súdy tohto členského štátu.

75 Preto sa za týchto konkrétnych okolností nemožno domnievať, že rozhodnutie, o aké ide vo veci samej, na základe ktorého príslušná inštitúcia členského štátu, v ktorom sa innosť vykonáva, rozhodne podriadiť dotknutých pracovníkov povinnému poisteniu podľa svojich právnych predpisov, predstavuje dokument „osvedčujúci“ situáciu dotknutej osoby v zmysle článku 5 ods. 1 nariadenia č. 987/2009.

76 Napokon treba dodať, že ako uviedol generálny advokát v bode 66 svojich návrhov, otázka, či sa orgány dotknuté v konaní vo veci samej mali povinne dovoliť dočasnému uplatňovaniu právnych predpisov podľa článku 6 nariadenia č. 987/2009 podľa poradia priorit uplatniteľných právnych predpisov, ktoré je v ňom upravené, nemá vplyv na záväzný účinok dotknutých potvrdení A1. Konkrétne, podľa tohto článku 6 ods. 1 kolízne právne predpisy, ktoré sú v ňom uvedené, sa dočasne uplatňujú, „pokiaľ nie je ustanovené inak [v tomto nariadení]“.

77 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na druhú časť druhej otázky odpovedať tak, že článok 5 ods. 1 nariadenia č. 987/2009 v spojení s článkom 19 ods. 2 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že potvrdenie A1, vydané príslušnou inštitúciou členského štátu podľa článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004, zaväzuje jednak inštitúcie sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom sa innosť vykonáva, ako aj súdy tohto členského štátu, prípadne aj retroaktívne, a to aj vtedy, ak toto potvrdenie bolo vydané až po tom, čo tento členský štát určil, že na dotknutého zamestnanca sa vzťahuje povinné poistenie podľa jeho právnych predpisov.

O tretej otázke

78 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zamestnanec, ktorý je vyslaný svojím zamestnávateľom, aby vykonával prácu v inom členskom štáte, je nahradený iným vyslaným pracovníkom iného zamestnávateľa, sa tento zamestnanec musí považovať za osobu, ktorá je „vyslaná, aby nahradila inú osobu“ v zmysle tohto ustanovenia, takže mu nemožno priznať osobitné pravidlo stanovené v uvedenom ustanovení, aby aj naďalej podliehal právnej úprave členského štátu, v ktorom jeho zamestnávateľ zvyčajne vykonáva svoje innosťi. Tento súd sa tiež pýta, či skutočnosť, že zamestnávateľia oboch dotknutých pracovníkov majú svoje sídla v tom istom členskom štáte, alebo skutočnosť, že majú akékoľvek osobné alebo

organizačné prepojenie, je v tomto ohľade relevantná.

– *O prípustnosti*

79 Belgická vláda tvrdí, že tretia otázka je hypotetická, pokiaľ sa vnútroštátny súd pýta, či skutočnosť, že druhý zamestnávateľ má sídlo v inom členskom štáte, ako je štát, v ktorom sa nachádza sídlo prvého zamestnávateľa, je relevantná na účely odpovede na položenú otázku, keďže zamestnávateľia dotknutí vo veci samej sú usadení v tom istom členskom štáte.

80 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že tretia otázka nie je hypotetická z dôvodu uvedeného v predchádzajúcom bode, keďže časť znenia tejto otázky sa týka aj okolnosti, že sídla dotknutých zamestnávateľov sa nachádzajú v tom istom členskom štáte, čo je okolnosť, ktorá zodpovedá skutkovému stavu vo veci samej, pretože podľa údajov uvedených v rozhodnutí vnútroštátneho súdu tak Martin Meat, ako aj Martimpex majú sídlo v Maarsku.

– *O veci samej*

81 Na úvod je potrebné uviesť, že tretia otázka bola položená len za predpokladu, že Súdny dvor odpovie na druhú otázku v tom zmysle, že záväzný účinok potvrdenia A1, ako vyplýva z odpovede na prvú otázku, môže byť obmedzený za určitých okolností uvedených v druhej otázke.

82 Podľa ustálenej judikatúry je konanie zavedené článkom 267 ZFEÚ nástrojom spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi, prostredníctvom ktorého im Súdny dvor poskytuje výklad práva Únie potrebný pre tieto súdy na vyriešenie sporu, ktorý prejednávajú, a ktorý umožňuje Súdnemu dvoru dospieť k takému výkladu práva Únie, ktorý je pre vnútroštátny súd užitočný (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 7. septembra 2017, Alandžak a i., C-187/17, neuvyverejnené, EU:C:2017:662, body 9 a 10).

83 Ako však v podstate tvrdia rakúska a nemecká vláda a aj Európska komisia, vzhľadom na to, že tretia otázka sa týka rozsahu podmienky stanovenej v článku 12 ods. 1 nariadenia 883/2004, podľa ktorej na to, aby sa na vyslanú osobu aj naďalej vzťahovali právne predpisy členského štátu, v ktorom zamestnávateľ zvyčajne vykonáva svoju činnosť, táto osoba nesmie byť osobou, ktorá bola „vyslaná, aby nahradila inú osobu“ (ďalej len „podmienka zákazu nahradenia“), táto otázka sa týka predmetu sporu vo veci samej. Prostredníctvom tejto otázky sa totiž vnútroštátny súd snaží zistiť, ktorý z výkladov, ktoré obhajujú dva členské štáty, ktoré predložili spor správnej komisii, by mal mať prednosť, keďže ich protichodné výklady rozsahu podmienky zákazu nahradenia sú – ako vyplýva zo spisu predloženého Súdnemu dvoru – základom sporu medzi účastníkmi konania vo veci samej, pokiaľ ide o uplatniteľné právne predpisy pri dotknutých zamestnancoch.

84 Okrem toho rakúska vláda tvrdí, že nemožno vylúčiť, že príslušná maarská inštitúcia nevyhotovila žiadne potvrdenie E 101 alebo A1 pre mnohých dotknutých pracovníkov, a že v dôsledku toho je výklad podmienky zákazu nahradenia zamestnancov priamo relevantný pre vyriešenie sporu vo veci samej s ohľadom na týchto zamestnancov.

85 Za týchto okolností a vzhľadom na to, že z odpovedí na prvú a druhú otázku vyplýva, že vnútroštátny súd je viazaný potvrdeniami A1 dotknutými vo veci samej, pokiaľ ich príslušná maarská inštitúcia nezrušila alebo ich maarské súdy nevyhlásili za neplatné, na tretiu otázku treba odpovedať.

86 V prejednávanej veci sa zdá, že zamestnanci Martin Meat boli vysielaní do Rakúska počas obdobia od roku 2007 do roku 2012, aby tam vykonávali práce porciovania mäsa v priestoroch podniku Alpenrind. Od 1. februára 2012 do 31. januára 2014 vrátane, teda počas sporného

obdobia, boli zamestnanci spoločnosti Martimpex vyslaní do Rakúska na výkon rovnakých prác. Od 1. februára 2014 pracovníci Martin?Meat opätovne vykonávali tieto práce v tých istých priestoroch.

87 Treba preto preskúmať, či je v prípade, o aký ide vo veci samej, splnená podmienka zákazu nahradenia zamestnancov počas sporného obdobia, a aj to, či a do akej miery sú miesto sídla dotknutých zamestnávateľov alebo existencia prípadného osobného alebo organizačného prepojenia medzi nimi relevantné v tejto súvislosti.

88 V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora na výklad ustanovenia práva Únie je potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudok z 21. septembra 2017, Komisia/Nemecko, C-616/15, EU:C:2017:721, bod 43 a citovaná judikatúra).

89 Pokiaľ ide v prvom rade o znenie článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004, ktoré sa uplatňuje na začiatku sporného obdobia, to stanovovalo, že „osoba, ktorá vykonáva činnosť ako zamestnanec v členskom štáte v mene zamestnávateľa, ktorá zvyčajne tam vykonáva svoju činnosť a ktorá je svojim zamestnávateľom vyslaná do iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu v mene zamestnávateľa, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že očakávané trvanie takejto práce nepresahuje 24 mesiacov a ak daná osoba tam nie je vyslaná, aby nahradila inú osobu“.

90 Zo znenia článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 a najmä z formulácie „za predpokladu, že“ tak vplýva, že samotná skutočnosť, že vyslaný pracovník nahrádza inú osobu, bráni tomu, aby tento nahradzujúci pracovník mohol aj naďalej podliehať právnym predpisom členského štátu, v ktorom jeho zamestnávateľ zvyčajne vykonáva svoju činnosť, a že podmienka zákazu nahradenia sa uplatňuje kumulatívne spolu s podmienkou týkajúcou sa maximálneho trvania dotknutej práce, rovnako stanovenou v tomto ustanovení.

91 Okrem toho neexistencia výslovného odkazu v znení uvedeného ustanovenia na sídla zamestnávateľov alebo na prípadné osobné alebo organizačné prepojenie medzi nimi naznačuje, že také okolnosti nie sú relevantné na účely výkladu tohto ustanovenia.

92 Pokiaľ ide ďalej o kontext, do ktorého patrí článok 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004, treba poznamenať, že podľa samotného názvu tohto článku pravidlá, ktoré sú v ňom obsiahnuté, teda vrátane tých, ktoré sú uvedené v odseku 1, predstavujú „osobitné pravidlá“ na určenie právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia uplatniteľných na osoby, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia.

93 Ako totiž vyplýva z článku 11 ods. 3 písm. a) tohto nariadenia, ktorý je venovaný „Všeobecným pravidlám“, osoby, akými sú aj pracovníci dotknutí vo veci samej, vykonávajúce činnosť ako zamestnanci alebo samostatne zárobkovo činné osoby v členskom štáte podliehajú právnym predpisom tohto členského štátu.

94 Rovnako vyplýva z odôvodnení 17 a 18 nariadenia č. 883/2004, že „ako všeobecné pravidlo“ platí, že pre osoby, ktoré vykonávajú svoju činnosť ako zamestnanci alebo ako samostatne zárobkovo činné osoby, sú uplatniteľné právne predpisy toho členského štátu, v ktorom daná osoba vykonáva svoju činnosť, pričom v špecifických situáciách, v ktorých sú oprávnené iné kritériá uplatniteľnosti, je potrebné sa „od tohto všeobecného pravidla odchyliť“.

95 Z toho vyplýva, že vzhľadom na to, že článok 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla, ktorá sa uplatňuje s cieľom určiť právne predpisy, ktoré sa týkajú osôb vykonávajúcich činnosť ako zamestnanci alebo samostatne zárobkovo činné osoby v

ženském štáte, treba ho vykladať reštriktívne.

96 Napokon, pokiaľ ide o ciele uvedené v článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004, a všeobecnejšie o právny rámec, do ktorého toto ustanovenie patrí, treba konštatovať, že aj keď článok 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 zavádza osobitné pravidlo na určenie uplatniteľných právnych predpisov v prípade vysielania pracovníkov, táto špecifická situácia v zásade odôvodňuje iné kritérium uplatniteľnosti, avšak nič to nemení na tom, že normotvorca Únie chcel tiež zabrániť tomu, aby toto osobitné pravidlo mohli využívať následne vysielaní pracovníci, ktorí vykonávajú rovnaké činnosti.

97 Okrem toho rozdielny výklad článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 v závislosti od sídla dotknutých zamestnávateľov alebo existencie osobných alebo organizačných prepojení medzi nimi by mohol ohroziť cieľ sledovaný normotvorcom Únie, podľa ktorého pracovník v zásade podlieha právnym predpisom ženského štátu, v ktorom vykonáva svoju činnosť.

98 Konkrétne, ako vyplýva z odôvodnenia 17 nariadenia č. 883/2004, vzhľadom na čo najefektívnejšie zaručenie rovnosti zaobchádzania so všetkými osobami pôsobiacimi na území ženského štátu bolo ako všeobecné pravidlo vhodné za uplatniteľné určité právne predpisy toho ženského štátu, v ktorom daná osoba vykonáva svoju činnosť ako zamestnanec alebo ako samostatne zárobkovo činná osoba. Okrem toho z odôvodnení 5 a 8 tohto nariadenia vyplýva, že v rámci koordinácie vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia treba v čo najväčšej miere zaručiť rovnaké zaobchádzanie osôb zamestnaných na území toho istého ženského štátu.

99 Z úvah uvedených v bodoch 89 až 98 tohto rozsudku vyplýva, že opakované vysielanie pracovníkov s cieľom obsadiť rovnaké pracovné miesto, aj keď ide o rôznych vysielajúcich zamestnávateľov, nie je v súlade ani so znením, ani s cieľmi uvedenými v článku 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 a nie je ani v súlade s kontextom tohto ustanovenia, takže vyslaná osoba nemôže využívať osobitné pravidlo stanovené v tomto ustanovení, ak nahrádza iného pracovníka.

100 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zamestnanec, ktorý je vyslaný svojím zamestnávateľom, aby vykonával prácu v inom ženskom štáte, je nahradený iným vyslaným pracovníkom iného zamestnávateľa, sa tento posledný uvedený zamestnanec musí považovať za osobu, ktorá je „vyslaná, aby nahradila inú osobu“ v zmysle tohto ustanovenia, takže nemôže využiť osobitné pravidlo stanovené v uvedenom ustanovení, aby aj naďalej podliehal právnej úprave ženského štátu, v ktorom jeho zamestnávateľ zvyčajne vykonáva svoje činnosti. Skutočnosť, že zamestnávateľia oboch dotknutých pracovníkov majú svoje sídla v tom istom ženskom štáte, alebo skutočnosť, že majú akékoľvek osobné alebo organizačné prepojenie, nie sú v tomto ohľade relevantné.

O trovách

101 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. Článok 5 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004, zmeneného nariadením Komisie (EÚ) č. 1244/2010 z 9. decembra 2010, v spojení s článkom 19 ods. 2 nariadenia č. 987/2009, zmeneného nariadením č. 1244/2010, sa má vykladať v tom zmysle, že potvrdenie A1 vydané príslušnou inštitúciou ženského štátu na základe

§ 12 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, zmeneného nariadením č. 1244/2010, zaväzuje nielen inštitúcie členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva, ale aj súdy tohto členského štátu.

2. § 5 ods. 1 nariadenia č. 987/2009, zmeneného nariadením č. 1244/2010, v spojení s § 19 ods. 2 nariadenia č. 987/2009, zmeneného nariadením č. 1244/2010, sa má vykladať v tom zmysle, že potvrdenie A1, vydané príslušnou inštitúciou členského štátu na základe § 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004, zmeneného nariadením č. 1244/2010, zaväzuje jednak inštitúcie sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva, ako aj súdy tohto členského štátu, pokiaľ toto potvrdenie nie je zrušené alebo vyhlásené za neplatné členským štátom, v ktorom bolo vydané, aj keď sa príslušné orgány tohto posledného uvedeného členského štátu a členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva, obrátili na správnu komisiu pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia, ktorá rozhodla, že toto potvrdenie bolo vydané neoprávnené a má sa zrušiť.

§ 5 ods. 1 nariadenia č. 987/2009, zmeneného nariadením č. 1244/2010, v spojení s § 19 ods. 2 nariadenia č. 987/2009, zmeneného nariadením č. 1244/2010, sa má vykladať v tom zmysle, že potvrdenie A1, vydané príslušnou inštitúciou členského štátu na základe § 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004, zmeneného nariadením č. 1244/2010, zaväzuje jednak inštitúcie sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva, ako aj súdy tohto členského štátu, prípadne aj retroaktívne, a to aj vtedy, ak toto potvrdenie bolo vydané až po tom, čo tento členský štát určil, že na dotknutého zamestnanca sa vzťahuje povinné poistenie podľa jeho právnych predpisov.

3. § 12 ods. 1 nariadenia č. 883/2004, zmeneného nariadením č. 1244/2010, sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zamestnanec, ktorý je vyslaný svojím zamestnávateľom, aby vykonával prácu v inom členskom štáte, je nahradený iným vyslaným pracovníkom iného zamestnávateľa, sa tento posledný uvedený zamestnanec musí považovať za osobu, ktorá je „vyslaná, aby nahradila inú osobu“ v zmysle tohto ustanovenia, takže nemôže využiť osobitné pravidlo stanovené v uvedenom ustanovení, aby aj naďalej podliehal právnym predpisom členského štátu, v ktorom jeho zamestnávateľ zvyčajne vykonáva svoje činnosti.

Skutočnosť, že zamestnávateľia oboch dotknutých zamestnancov majú svoje sídla v tom istom členskom štáte, alebo skutočnosť, že majú akékoľvek osobné alebo organizačné prepojenie, nie sú v tomto ohľade relevantné.

Podpisy

* Jazyk konania: nemčina.